

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Jeg har et par spørgsmål til indenrigsministeren.

Jeg har siddet og lyttet til debatten, og jeg hørte fru Elisabeth Arnold tale om at gøre flygtninge til indvandrere. Jeg vil gerne spørge: Hvad med de bosniere, som ikke ønsker at søge asyl, som ønsker at fastholde deres tro på og håb om, at de kan komme tilbage til deres land og gøre en indsats dernede, genopbygge deres land? De vil godt have lov til at undlade at søge asyl, de er tilfredse med den opholdstilladelse, de har fået, og de ønsker bare en forlængelse af den, nu hvor den er udløbet. De vil godt have bedre forhold at leve under til daglig, fordi der er meget trangt i flygtningecentrene. Vil de få mulighed for at få fortsat opholdstilladelse i Danmark? De, der ikke ønsker at søge asyl, men som gerne vil have bedre levevilkår her i landet, som målrettet arbejder på og drømmer om og håber på, at de kan komme tilbage til deres land, hvordan er disse bosniere stillet efter vedtagelsen af denne lov?

Og et lille tillægsspørgsmål i den forbindelse: Hvad sker der, hvis de nu bliver tvunget til at søge asyl, fordi det er deres eneste mulighed for fortsat at være i Danmark, deres eneste mulighed for at komme ud af flygtningecentrene, komme til at bo i det almindelige samfund? De ønsker ikke at gennemgå det 9-måneders-integrationsforløb, som er skitseret, fordi de i tankerne er på vej tilbage til deres eget land, til arbejdet dernede. De ønsker ikke at bruge kræfter og energi på at gennemgå dette integrationsforløb i Danmark. Hvordan er de så stillet? Kan de slippe for det og bruge deres energi på at fastholde deres identitet som bosniere?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg tror, at uanset hvor mange undersøgelser og uanset hvor mange spørgsmål man ville stille flygtninge, ville svaret blive, at man føler sig usikker. Naturligvis føler flygtninge sig altid usikre, når de er flygtninge. Sådan må det nødvendigvis være.

Det er min opfattelse, at man fra Enhedslistens side med meget stærk støtte fra et af regeringspartierne, Centrum-Demokraterne – det er jo et rørende parløb i denne sag, må man sige – mener, at man lige så godt med det samme kan tage flygtninge hertil og give dem de rettigheder, som vi er i færd med at give dem på nuværende tidspunkt. Jeg kan se, at hr. Søren Søndergaard nikker, så det må være opfattelsen.

Så vil jeg godt høre: Hvor mange gælder det? Er der slet ikke nogen grænse? Hvad hvis for eksempel lige så mange russere pludselig stiller i Danmark? Skal de gennemgå nøjagtig det samme som de bosniere, vi debatterer her i dag? Er der overhovedet ikke nogen grænse for politikere – og undskyld, at jeg tager dem over ét – hvor de siger: Nu er det nok! Nu kan vi ikke klare det længere. Nu blive vi nødt til fra Folketingets side at finde ud af, hvad vi vil med dansk udlændingelovgivning. For også denne debat går jo på detaljer. Og er der én eneste lille detalje, man kan drille en anden ordfører med, bruger man utrolig lang tid på det.

Det er polemikkens dag i dag – overhovedet ikke seriøsitetens dag. Det er polemiske ansigtsudtryk og polemiske bemærkninger. Det drejer sig i virkeligheden bare om at få gennemført det her i den tro, at man fra regeringens side står så stærkt, som man overhovedet kan, fordi man får det gennemført. Det, man overhovedet ikke ønsker at debattere, er konsekvenserne i videst mulig udstrækning. Nej, man debatterer detaljer, og kan man hænge en ordfører op på tre forkerte ord, så bruger man en halv times taletid på det. Det er ganske enkelt for dårligt.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

I anledning af fru Pia Kjærsgaards spørgsmål om, om der overhovedet ingen grænser er, skal jeg dog lige erindre om, at Danmark står på ottepladsen i Europa med hensyn til at modtage flygtninge og udlændinge i forhold til landenes befolkningstal. Så det kan ikke være tænkeligt, at vi skulle have nået grænsen for vores ydeevne.

Må jeg så sige, at der var en behagelig forskel både i argumentering og i form mellem den konservative ordfører og Venstres ordfører her i dag. Jeg har alligevel en bemærkning til hr. John Vinther, som siger, at disse mennesker endelig ikke skal integreres. Det må jo hovedsagelig betyde, at så må de ikke lære dansk.

Men de skal dog færdes i samfundet – de skal formodentlig ikke være i bure. Og når de færdes i samfundet og ikke kan tale dansk, så kommer de ud for at blive bebrejdet, at de ikke kan tale ordentligt dansk: Nu har du været her i to år, i tre år, i fire år, og du kan ikke tale ordentligt dansk!

Hvad er det for en umulig situation, hr. John Vinther tænker sig at hensætte disse mennesker i?